

24.7.2022, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Dodrží-li tvoji synové mou smlouvu i toto mé svědectví, jemuž je budu učit, navždy budou též jejich synové sedat na tvém trůnu.“ Hospodin si totiž zvolil Sijón, zatoužil jej mít za sídlo: „To je místo mého odpočinku navždy, usídlim se tady, neboť po něm toužím. Ž 132, 12-14

PÍSEŇ 177 Nuž Bohu,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
děkujeme Ti za dnešní den. Za to, že jsme mohli ráno vstát. Za to, že se máme na co těšit. Za to, co pěkného nás v tomto dni může potkat. Za to, že se máme dobře. Děkujeme Ti za to, že si s těmi druhými máme o čem povídat a mohou to být i dobré věci. Děkujeme Ti za to, že nám spolu může být i dobře. Děkujeme Ti, že se vůbec můžeme scházet, i když se nám kolikrát nechce. A děkujeme Ti, že se spolu můžeme sdílet i s věcmi mezi nebem a zemí. A prosíme Tě, buď s námi, když se nám nedaří. Buď s námi, když si nerozumíme ani se svými dětmi, natož se svými blízkými. A prosíme Tě, buď přítomen ve svém Duchu i v tomto shromáždění. Amen.

1. ČTENÍ Dt 18, 18-22

PÍSEŇ 419 Mocný Bože,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Ty nám vedeš nejen do svého království, ale i k ostatním lidem, abychom je nejen uzdravovali svým slovem, ale též svědectvím o tom, čemu věříme i my sami.

Prosíme Tě za všechny, kdo se bojí, ať už něco těm druhým nabídnout nebo jen těch druhých.

Prosíme Tě za všechny, kdo se bojí zajít do hloubky. Prosíme Tě nejen za naše mezilidské vztahy, ale i za nějakou společnou řeč.

Prosíme Tě za všechny, kdo mají uzdravovat a mají k tomu od Tebe také moc, ale sami na všechno nestačí.

A prosíme Tě za všechny, komu chybí svědectví o Božím království či věčném životě.

A vyslyš nás, když k Tobě společně voláme: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Nestyd' se tedy vydávat svědectví o našem Pánu; ani za mne, jeho vězně, se nestyd', nýbrž snášej spolu se mnou všechno zlé pro evangelium. K tomu ti dá sílu Bůh, který nás spasil a povolal svatým povoláním ne pro naše skutky, nýbrž ze svého rozhodnutí a z milosti, kterou nám daroval v Kristu Ježíši před věčnými časy a nyní zjevil příchodem našeho Spasitele Ježíše Krista. On zlomil moc smrti a zjevil nepomíjející život v evangeliu. 2Tim 1, 8-10

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mk 6, 4-11

Tu jim Ježíš řekl: „Prorok není beze cti, leda ve své vlasti, u svých příbuzných a ve svém domě.“ A nemohl tam učinit žádný mocný čin, jen na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je. A podivil se jejich nevěře.

Obcházel pak okolní vesnice a učil. Zavolal svých Dvanáct, počal je posílat dva a dva a dával jim moc nad nečistými duchy. Přikázal jim, aby si nic nebrali na cestu, jen hůl: ani chleba, ani mošnu, ani peníze do opasku; aby šli jen v sandálech a nebrali si dvoje šaty. A řekl jim: „Když přijдете někam do domu, tam zůstaňte, dokud z těch míst neodejdete. A které místo vás nepřijme a kde vás nebudou chtít slyšet, vyjděte odtamtud a setřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“

Milí přátelé,

překvapil nás, ještě coby vikáře nyní již bývalý synodní senior, myšlenkou, kdy by předčasně odcházel z pastorační návštěvy.

Když se začne vzpomínat na předešlé faráře. Vždyť teď je tam on a často i sám a určité věci by přece snad ani nemusel poslouchat.

Když se s ním začnou bavit o věcech, které toho faráře nezajímají.

Dlouho jsem nad tím přemýšlel, vždyť faráře by mělo zajímat úplně všechno a měl by s těmi lidmi žít, ale jen v rámci jeho duševního zdraví. A na určité věci tu farář opravdu není.

Když a teď je v tom i hodně moje otázka, se ti lidé i před farářem převážně baví o blbostech. Což o to, někdy je to i dobře, ale často přemýšlím o tom, čím to je. A kdo za to může.

Prorok není beze cti, leda ve své vlasti, u svých příbuzných a ve svém domě. Doma není nikdo prorokem. Jak asi i sami víte, doma se prorokovat skutečně nedá. A pokud ano, tak vás stejně nikdo neposlouchá. Ježíš to však říká proto, že vlastně úplně nejvíc nezápasil s jejich nevěrou, ale s jejich lhovostí. S tím, že to těm lidem bylo stejně jedno, že to, co říká, nikoho nezajímalo a že ti lidé byli myšlenkově jinde než on. A nelze se tomu na rozdíl od jejich nevěry divit. Vždyť koho dnes zajímá smysl života, spása od věčného zahynutí či Boží království. Ale tak už to mezi lidmi chodí a nemusí se chodit ani nikam daleko.

A místo uzdravování začne učit. To svěří svým Dvanácti, totiž moc nad nečistými duchy, a po dvou je pošle do okolních vesnic. A přikáže jim, aby si nebrali nic na cestu, jen hůl. Ani chleba, ani mošnu, ani peníze a šli jen v sandálech a nebrali si ani dvoje šaty. A posílá je za jasným účelem. A nadto jim dá jednu dobrou radu. Když někam přijdou, tak ať tam zůstanou, dokud zase neodejdou. Což dá rozum. Ale kde vás nepřijmou a kde vás nebudou chtít slyšet, natož poslouchat, tak odtamtud vyjděte a setřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim. A jsme zpět u bývalého synodního seniora.

I my přece chodíme na návštěvy za jasným účelem. Abychom o sobě vydali nějaké svědectví a pokud nás někde nepřijmou, jako že se to může stát, tak můžeme vyjít s nepořízenou a zase o kus dál. A nemu-

síme se bavit o nesmyslech, ale naopak hledat, co máme společné a za tím si také jít.

Ježíš obcházel okolní vesnice. A učil. Uzdravování nechal na svých Dvanácti a sám se jal toho učit. Ale ne jak to chodí na vesnici, ale otevíral lidem i jinou perspektivu, řekněme jiná témata. Učil je novým věcem. A tou novou věcí bylo, světe div se, Boží království. Byla jejich víra. A teď co to je taková víra. Ježíš byl podle všeho celkem výřečný člověk a dokázal lidem přesvědčit o tom, co je v tom životě skutečně důležité. Oni to ti lidem sice už dávno věděli, ale jako by jim to Ježíš potřeboval nějak zaktualizovat. Jako by tu víru potřeboval propojit i s jejich životy a jako by potřeboval najít nějakou skulinu, kde se to, o čem se bavíme běžně, mohlo potkat i s něčím dejme tomu nadčasovým. Jakože s nějakými věčnými otázkami po víře a Bohu. Ježíš lidem neříkal, co už dávno věděli a vyhýbal se i takovým těm frázím bez nějakého myšlenkového vývoje, ale říkal jim pravdu. A tou bylo, že se mají zbavit svého starého života a nechat se oslovit pro evangelium. Karel Schwarzenberg rád říkával, že když se kecají blbosti, tak spí. Farář si to úplně dovolit nemůže, ale může z toho být podobně nešťastný. Tím, že Ježíš upustí od obvyklých uzdravení a začne učit, tak přivádí lidi k víře. My sice víme, že víra se naučit nedá, ale on doufá, že aspoň trochu. Uzdravování svěřil svým Dvanácti a sám se jal toho ty lidi učit.

A teď jak je učil. To, jak je docela důležité. Už ne co nebo kdo, ale jak a kde. Jak a kde to do těch lidí chtěl vlastně dostat.

Tak především do okolních vesnic. Tam nechyběla víra, ale důvěra. Ježíš možná neučil ani tak víře, ale důvěře. Nejdřív se podivil nevěře těch, kteří v něj už nevěřili, než mu došlo, že jim chybí především důvěra. I to se stává. Taková důvěra se pěstuje mnoho let.

Ježíš lidi učil vztahu k Bohu. Zní to překvapivě, vždyť ten si musí najít každý sám, ten skutečný vztah ano, ale Ježíš jak svými uzdravujícími činy, tak tím, že to nečiní on, ale jeho otec, vedl lidi k Bohu. Ke komu taky jinému, vždyť pravá víra vzniká tam, kde je i nějaká základní důvěra v Boží přítomnost a jeho působení.

Ježíš učil na vesnici lidi vztahovat se k Bohu. A ke své víře. Ale všechny lidi, nejen ty staré nebo mladé, ale všechny generace. Také sám věřil tomu, že víra a důvěra dokáže ty lidi i nějak propojit. Že najednou mají o čem si povídat. Že mají nějaké společné téma. A nehleděl na to, jestli o to stojí nebo nestojí, jestli mají nebo nemají zájem. To mu bylo celkem jedno. On sám byl tím zájmem, on sám byl tím učením. Když je něco v něčem zájmu, tak se to hned o něco lépe předává dál. Ježíš nečekal na něčí zájem, ale šel do toho s tím, že mu šlo především o jeho věc a tou bylo i něco jiného, než jak to znal i z toho běžného života. My víme, že tím zájmem a tou pravdou je Kristus. Tak proč se nebavit také o něm.

Ježíš nikoho do ničeho nenutil. To je pak konec nejen s učením, ale často i se samotnou vírou. Ježíš nenutil, ale zval a pak také vedl. Zval a vedl lidi k víře a ti to buď přijali nebo to odmítli. Ti, kdo to přijali, pak mohli být spaseni i pouhou milostí a ti, kdo to odmítli, si buď museli počkat anebo byli rovnou zavrženi.

Respektive od nich dal své ruce i Pán Ježíš pryč a spolu s ním i jeho učedníci a šli zase o dům dál. Nás to dnes už tolik netrápí, ale spása z věčného zatracení byla v jisté době opravdu otázkou života a smrti. Takže až přijdete k někomu na návštěvu, zkusme se s těmi lidmi bavit také o něčem jiném. Výsledky nepřijdou hned, ale už to, že budeme řešit také něco jiného, bývá často velké obohacení. Nebojme se chodit do hloubky a zlepšovat své vztahy tím, že budeme nacházet i jiný okruh témat, než na která jsme zvyklí. Lidé se k nám vrátí, až tolik přestaneme lpět na svých zavedených pořádcích a zkusíme to i nějak jinak. A až sem Pán Ježíš přijde podruhé. To už ale bude jiná doba, bez novin a televize, jen s knihami, které otevírají svět a rozhovory o víře, které nejsou jen o tom, jak to bylo dřív, ale jak je to teď.

Tehdy bude i co učit a kdo učit. A nebudou jen oslavy všeho možného, ale i hovory nad tím, co je v tom životě skutečně důležité.